

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: **ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ**

Τόπος: **ΑΘΗΝΑ**

Αριθ. Απόφασης: **589**

Έτος: **2001**

Περίληψη

Η ένωση καταναλωτών μπορεί να ζητήσει από τον παρέχοντα υπηρεσίες την προσφορά καλύτερης ποιότητας υπηρεσιών. Η άρση της προσβολής του συλλογικού συμφέροντος θα επέλθει στη θετική της μορφή με ενέργεια συνιστάμενη στην παροχή μη ελαττωματικών υπηρεσιών. Προϋπόθεση προς τούτο είναι η παροχή ελαττωματικών υπηρεσιών σε απροσδιόριστο αριθμό καταναλωτών έτσι ώστε να τίθενται σε κίνδυνο η υγεία, η ασφάλεια και τα οικονομικά συμφέροντά τους. Είναι δυνατή η θεμελίωση σχετικής αξιώσεως υπέρ της ενώσεως καταναλωτών και πριν ακόμη παρασχεθούν ελαττωματικές υπηρεσίες και επέλθει ζημία, εφόσον είναι πιθανό ότι, από τις μεθόδους και τους γενικούς όρους συναλλαγών που ο προμηθευτής χρησιμοποιεί οι υπηρεσίες είναι ελαττωματικές. Έννοια και λειτουργία πιστωτικής κάρτας. Ρήτρα στους Γ.Ο.Σ. προβλέπουσα αντιστροφή του βάρους αποδείξεως κατά τρόπο ώστε ο κάτοχος της κάρτας να πρέπει να αποδείξει ότι αυτός δεν έχει προκαλέσει συγκεκριμένη συναλλαγή είναι ανίσχυρη σύμφωνα με το άρθρ. 2 § 7 περ. ΚΖ' ν. 2251/1994. Σε περίπτωση προβλεπόμενης δυνατότητας του κατόχου της κάρτας να συναλλαγή με τρίτη συμβεβλημένη επιχείρηση εξ αποστάσεως μέσω τηλεφωνικής παραγγελίας ή δια του διαδικτύου, η εκδότρια της κάρτας τράπεζα έχει το βάρος αποδείξεως της συναλλαγής αυτής.

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 589/2001

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Κωνσταντίνο Παπαλάκη, Αντιπρόεδρο, Παύλο Μειδάνη, Δημήτριο Βούρβαχη Κωνσταντίνο Βαλμαντώνη και Αθανάσιο Κρητικό, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 1 Δεκεμβρίου 2000, με την παρουσία και της γραμματέως Μάρθας Ψαραύτη, για να δικάσει μεταξύ:

Των αναιρεσιόντων: 1. Ανώνυμης Τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "... Ν.Α. (... Ν.Α.)", που εδρεύει στη Νέα Υόρκη των Η.Π.Α. και είναι κανονικά εγκατεστημένη στην Ελλάδα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δ.Π..

Των αναιρεσιβλήτων: 1. Σωματείου με την επωνυμία "Ε. Κ. Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Μ. Τ., 2. Ανώνυμης Τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δ. Γ., χωρίς να καταθέσει προτάσεις, 3. Ανώνυμης Τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "... ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 4. Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... Α.Ε. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ", που εδρεύει στην Καλλιθέα Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίες δεν παραστάθηκαν.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 29-7-1997 αγωγή του ήδη πρώτου αναιρεσιβλήτου που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3.356/1997 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 2.319/1999 του Εφετείου Αθηνών. Την ανάιρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσιόουσα με την από 23-7-1999 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν όλοι πλην των 3ης και 4ης των αναιρεσιβλήτων, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Αθανάσιος Κρητικός ανέγνωσε την από 13-4-2000 έκθεση του κωλυομένου να μετάσχει στη σύνθεση

του Δικαστηρίου τούτου, Αριστείδη Κρομμύδα, Αρεοπαγίτη, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και οι πληρεξούσιοι των παραστάτων αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Από τις διατάξεις των άρθρ. 762, 769 εδ. γ', 748 παρ. 3 και 760 εδ. α' του ΚΠολΔ προκύπτει ότι αναίρεση κατ' αποφάσεως που εκδίδεται κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας απευθύνεται μεν καθ' όλων εκείνων που έλαβαν μέρος στη δίκη κατά την οποία εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ανεξάρτητα αν μεταξύ τους υπήρχαν αντίθετα συμφέροντα, χωρίς όμως να δημιουργείται अपαράδεκτο αν δεν απευθυνθεί καθόλων αφού ο ?ρειος Πάγος μπορεί να διατάξει την κλήτευση κατά το άρθρ. 748 παρ. 3 ΚΠολΔ (βλ. Ολ. ΑΠ 6/1999 ΑΠ 491/1999). Εξάλλου κατά το άρθρ. 576 παρ. 2 ΚΠολΔ αν ο αντίδικος εκείνου που επέσπευσε τη συζήτηση δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί αλλά δεν λάβει μέρος σ' αυτή με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, ο Αρειος Πάγος εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα και σε καταφατική περίπτωση προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία του κλητευθέντος. Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από τις υπ' αριθ. 6267/7-12-1999 και 312/10-12-1999 εκθέσεως επιδόσεως των δικαστικών επιμελητών Δ. Γ. και Ι. Κ., αντιστοίχως, ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσεως με την στο τέλος αυτής πράξη ορισμού δικασίμου κατά την αρχική συνεδρίαση της 12-5-2000, οπότε αναβλήθηκε η συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα με επιμέλεια της αναιρεσείουσας στους τρίτο και τέταρτο των αναιρεσιβλήτων (... ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε και ... Α.Ε ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ). Συνεπώς εφόσον οι άνω αναιρεσιβλήτοι δεν εμφανίσθηκαν κατά την προκειμένη συνεδρίαση, πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση παρά την απουσία τους.- II. Από την παρ. 1 του άρθρ. 4 Ν. 2251/94 ορίζεται ότι "σύμβαση από απόσταση, με την έννοια αυτού του άρθρου, είναι σύμβαση που αφορά αγαθό ή υπηρεσία και συνάπτονται ύστερα από πρόταση του προμηθευτή χωρίς ταυτόχρονη φυσική παρουσία του προμηθευτή και του καταναλωτή, με τη χρησιμοποίηση τεχνικής επικοινωνίας από απόσταση για τη διαβίβαση της πρότασης για σύναψη σύμβασης και τις αποδοχές". Εξάλλου από την παρ. 4 του ίδιου παραπάνω στον καταναλωτή αγαθά ή παρέχονται υπηρεσίες χωρίς προηγούμενη παραγγελία εκ μέρους του, όταν αυτός καλείται να τα αποκτήσει έναντι πληρωμής ή να τα επιστρέψει, έστω και χωρίς να καταβάλει τις δαπάνες αποστολής. Αν η αποστολή αυτή πραγματοποιηθεί, ο καταναλωτής έχει το δικαίωμα να διαθέτει το αγαθό ή την υπηρεσία, κατά την κρίση του, χωρίς να οφείλει οποιοδήποτε τίμημα, εκτός αν η αποστολή οφείλεται σε προφανές λάθος, οπότε το θέτει, για εύλογο χρόνο και εφόσον η φύση του αγαθού ή της υπηρεσίας το επιτρέπει, στη διάθεση του προμηθευτή. Η παράλειψη απάντησης δεν ισοδυναμεί σε καμιά περίπτωση με συναίνεση. Περαιτέρω ορίζονται από τη διάταξη του άρθρ. 8 Ν. 2251/1994 τα ακόλουθα: "1.Ο παρέχων υπηρεσίες ευθύνεται για κάθε ζημία που προκάλεσε υπαιτίως κατά την παροχή των υπηρεσιών. 2... Ως παρέχων υπηρεσίες θεωρείται όποιος παρέχει κατά τρόπο ανεξάρτητο υπηρεσία στο πλαίσιο της άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας. 3. Ο ζημιωθείς υποχρεούται ν' αποδείξει τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της παροχής της υπηρεσίας και της ζημίας. 4. Ο παρέχων τις υπηρεσίες φέρει το βάρος της απόδειξης της έλλειψης υπαιτιότητας. Για την εκτίμηση της έλλειψης υπαιτιότητας λαμβάνονται υπόψη η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών και ιδιαίτερα: α) η φύση και το αντικείμενο της υπηρεσίας, ιδίως σε σχέση με το βαθμό επικινδυνότητάς της, β) η εξωτερική μορφή της υπηρεσίας, γ) ο χρόνος παροχής της υπηρεσίας, δ) η ελευθερία δράσης που αφήνεται στο ζημιωθέντα στο πλαίσιο της υπηρεσίας, ε) αν ο ζημιωθείς ανήκει σε κατηγορία μειονεκτούντων ή ευπρόσβλητων προσώπων και στ) το αν η παρεχόμενη υπηρεσία αποτελεί εθελοντική προσφορά του παρέχοντος".

Από τη δεύτερη ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι η ευθύνη του παρέχοντος υπηρεσίες, ο οποίος κατά την έννοια της άνω διατάξεως δύναται να είναι και τράπεζα έναντι του πελάτη της ή άλλου με αυτή συμβεβλημένου προσώπου μπορεί να είναι είτε ενδοσυμβατική είτε αδικοπρακτική, ανεξάρτητα από προϋφιστάμενη ενοχική σχέση μεταξύ παρέχοντος τις υπηρεσίες και ζημιωθέντος. Προϋποθέσεις για τη θεμελίωση ευθύνης σε βάρος του παρέχοντος υπηρεσίες είναι οι παρακάτω : α) παροχή ανεξάρτητων υπηρεσιών στα πλαίσια άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, β) υπαιτιότητα του παρέχοντος υπηρεσίες κατά την παροχή υπηρεσίας, η οποία τεκμαίρεται και ο παρέχων έχει το βάρος απόδειξης της έλλειψής της. Ως κριτήρια για την εκτίμηση της ύπαρξης υπαιτιότητας αναφέρονται στο νόμο η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών, γ)

παράνομο. Η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες θα πρέπει ν' ανταποκρίνεται στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια, δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας που επιβάλλουν οι κανόνες της επιστήμης ή τέχνης του, δ) ζημία με βάση το γενικό δίκαιο της αποζημίωσης και ε) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής της υπηρεσίας και ζημίας. Εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, ο βλαπτόμενος και υφιστάμενος ζημία δύναται με αγωγή κατά του παρέχοντος τις υπηρεσίες ν' αξιώσει την αποκατάστασή της. Όμως εκτός από την ατομική αγωγή που δύναται ν' ασκήσει ο υφιστάμενος τη ζημία, αναγνωρίζεται από το άρθρ. 10 παρ. 9 Ν. 2251/1994 η δυνατότητα ασκήσεως συλλογικής αγωγής υπέρ της ενώσεως καταναλωτών που συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις του νόμου. Με τη συλλογική αυτή αγωγή η νομιμοποιούμενη ένωση καταναλωτών μπορεί να ζητήσει : την παράλειψη παράνομης συμπεριφοράς του προμηθευτή ακόμη και πριν αυτή εκδηλωθεί, ιδίως όταν συνίσταται στη διατύπωση καταχρηστικών γενικών όρων, σε απαγορευμένες πωλήσεις εκτός καταστήματος ή από απόσταση, στην παροχή ελαττωματικών υπηρεσιών. Ειδικότερα η

νομιμοποιούμενη ένωση καταναλωτών δύναται να ζητήσει από τον παρέχοντα υπηρεσίες την προσφορά καλλίτερης ποιότητας υπηρεσιών. Η άρση της προσβολής του συλλογικού συμφέροντος θα επέλθει στη θετική της μορφή με ενέργεια συνιστάμενη στην παροχή μη ελαττωματικών υπηρεσιών. Προϋπόθεση προς τούτο είναι η παροχή ελαττωματικών υπηρεσιών σε απροσδιόριστο αριθμό καταναλωτών έτσι ώστε να τίθενται σε κίνδυνο η υγεία, η ασφάλεια και τα οικονομικά συμφέροντά τους. Είναι δυνατή η θεμελίωση σχετικής αξιώσεως υπέρ της ενώσεως καταναλωτών και πριν ακόμη παρασχεθούν ελαττωματικές υπηρεσίες και επέλθει ζημία, εφόσον είναι πιθανό ότι, από τις μεθόδους και τους γενικούς όρους συναλλαγών που ο προμηθευτής χρησιμοποιεί οι υπηρεσίες είναι ελαττωματικές.

Διαδεδομένη μορφή των σύγχρονων συναλλαγών αποτελεί η καλούμενη "πιστωτική κάρτα". Ως τοιαύτη νοείται η πλαστική κάρτα που εκδίδεται είτε από (συνήθως) τράπεζα είτε από άλλη επιχείρηση και παρέχει στο νόμιμο κάτοχό της τη δυνατότητα προμήθειας πραγμάτων ή υπηρεσιών από επιχείρηση συμβεβλημένη με τον εκδότη της κάρτας χωρίς άμεση πληρωμή του ανταλλάγματος κατά την κτήση του πράγματος ή των υπηρεσιών. Στη σχέση που αφορά την πιστωτική κάρτα μετέχουν συνήθως τρία (3) πρόσωπα, ήτοι ο εκδότης της πιστωτικής κάρτας, ο κάτοχος της κάρτας και η συμβεβλημένη επιχείρηση. Ανάλογες προς τα πρόσωπα είναι και οι δημιουργούμενες μεταξύ των μερών έννομες σχέσεις : 1) Μεταξύ του εκδότη της κάρτας και του κατόχου η συναπτόμενη σχέση, κατά την περί τούτου βούληση των μερών, χαρακτηρίζεται ως έμμισθη εντολή (ΑΚ 713 επ.). Βάσει της σχέσεως αυτής ο εκδότης της κάρτας αναλαμβάνει, έναντι πληρωμής σ' αυτόν αμοιβής, να εξοφλεί τις από τον κάτοχο της κάρτας, εντός του συμφωνηθέντος ορίου χρηματικού ποσού, αναλαμβανόμενες υποχρεώσεις πληρωμής έναντι των συμβεβλημένων με τον εκδότη της κάρτας επιχειρήσεων, από τις οποίες ο κάτοχος της κάρτας αποκτά αγαθά ή υπηρεσίες. Η εξόφληση αυτή γίνεται από τον εκδότη της κάρτας στη συμβεβλημένη επιχείρηση μετά από προσκόμιση από τη δεύτερη στον πρώτο των απαιτούμενων δικαιολογητικών, τα οποία ο κάτοχος της κάρτας έχει υπογραφεί κατά τη χρήση της. Με την υπογραφή αυτή παρέχεται η εντολή από τον κάτοχο στην εκδότρια τράπεζα να προβεί στη σχετική καταβολή. Η σύμβαση εκδόσεως της κάρτας μπορεί να συνδυασθεί με την παροχή δανείου από τον εκδότη της κάρτας (τράπεζα) στον κάτοχό της, βάσει του οποίου ο δεύτερος πιστώνεται αναλαμβάνοντας την υποχρέωση της κατά δόσεις εξοφλήσεώς του συνυπολογιζομένων και αντιστοίχων τόκων. 2) Η έννομη σχέση μεταξύ του εκδότη της κάρτας και της συμβεβλημένης επιχειρήσεως διαμορφώνεται κατά την περί τούτου βούληση των μερών και δύναται να προσλάβει το χαρακτήρα αγοράς απαιτήσεως, εγγυοδοτικής συμβάσεως, αφηρημένης υποσχέσεως χρέους ή ιδιόρρυθμης συμβάσεως. 3) Η έννομη σχέση μεταξύ κατόχου της κάρτας και συμβεβλημένης επιχειρήσεως δυνατό να είναι αγορά πράγματος (ΑΚ 513), σύμβαση υπηρεσιών (ΑΚ 648), ή σύμβαση έργου (ΑΚ 681). Συνήθως τη συνδέουσα την εκδότρια πιστωτικής κάρτας τράπεζα και τον κάτοχο της κάρτας σύμβαση συνοδεύει σχήμα γενικών όρων συναλλαγών (Γ.Ο.Σ). Στους όρους αυτούς προβλέπεται υποχρέωση της τράπεζας να εξοφλεί τις υποχρεώσεις που ο κάτοχος της κάρτας αναλαμβάνει από συμβάσεις που συνάπτει με τη συμβεβλημένη επιχείρηση, εφόσον προσκομισθούν σ' αυτή τα προβλεπόμενα δικαιολογητικά υπογεγραμμένα από τον κάτοχο της κάρτας βεβαιωτικά της πραγματοποιηθείσας συναλλαγής. Είναι όμως δυνατό να προβλέπεται στους Γ.Ο.Σ. δυνατότητα του κατόχου της κάρτας να πραγματοποιήσει εναλλαγές μέσω της πιστωτικής κάρτας με τηλεφωνική ή γραπτή δήλωση του περιεχομένου της χωρίς να χρειάζεται η επίδειξη της κάρτας και η υπογραφή του σχετικού δικαιολογητικού της γενόμενης συναλλαγής. Περαιτέρω ρήτρα στους Γ.Ο.Σ προβλέπεται αντιστροφή του βάρους αποδείξεως κατά τρόπο ώστε ο

κάτοχος της κάρτας να πρέπει ν' αποδείξει ότι αυτός δεν έχει προκαλέσει τη συγκεκριμένη συναλλαγή κατά τον παραπάνω τρόπο είναι ανίσχυρη σύμφωνα με το άρθρ. 2 παρ. 7 περ. ΚΖ' του Ν. 2251/1994. Σε περίπτωση προβλεπόμενης στη σύμβαση εκδότη της κάρτας και κατόχου αυτής δυνατότητας του κατόχου της κάρτας να συναλλαγή με την τρίτη συμβεβλημένη επιχείρηση εξ αποστάσεως μέσω τηλεφωνικής παραγγελίας ή δια του διαδικτύου, η εκδότρια της κάρτας τράπεζα έχει το βάρος αποδείξεως της συναλλαγής αυτής. Αυτή λοιπόν υποχρεούται ν' αποδείξει ότι πράγματι υφίσταται η αξίωση αυτής από συγκεκριμένη συναλλαγή κατά του κατόχου της κάρτας, δηλαδή ότι ο κάτοχος της κάρτας παρήγγειλε τηλεφωνικώς και έλαβε εμπορεύματα ή υπηρεσίες από τη συμβεβλημένη επιχείρηση. Αν κατά τους διέποντες τη σχέση τράπεζας και κατόχου κάρτας Γ.Ο.Σ θεμέλιο ευθύνης της πρώτης είναι μόνο το υπογεγραμμένο από τον κάτοχο της κάρτας δικαιολογητικό, τότε δεν επιτρέπονται προς απόδειξη της συναλλαγής το εμμέταυρο μέσο. Αντιθέτως επιτρέπεται η χρήση και άλλων αποδεικτικών μέσων που δεν απαγορεύονται από τη σύμβαση με την τράπεζα ή τους Γ.Ο.Σ της τελευταίας. Όμως η περιεχόμενη στη σύμβαση μεταξύ εκδότη της κάρτας και συμβεβλημένης επιχείρησης δυνατότητα της δεύτερης να επιχειρεί συναλλαγές με κατόχους της κάρτας μέσω τηλεφώνου ή διαδικτύου δεν παρέχει συγχρόνως ανάλογο δικαίωμα στον εκδότη της κάρτας να χρεώνει την τελευταία με χρηματικά ποσά αφορώντα συναλλαγές πραγματοποιούμενες μέσω τηλεφώνου ή διαδικτύου, αν τέτοια δυνατότητα δεν περιλαμβάνεται στη σύμβαση μεταξύ εκδότη της κάρτας και κατόχου της. Τούτο εξηγείται από τη σχετικότητα (inter partes) κάθε μιάς συμβάσεως έναντι της άλλης. Με τον τρόπο αυτό που εξασφαλίζει τη δυνατότητα ελέγχου της συναλλαγής προστατεύονται τα συμφέροντα κατόχων κάρτας, οι οποίοι έχουν συνάψει σχετική σύμβαση με την τράπεζα στην διαλαμβάνεται μεταξύ άλλων ότι πλήρη απόδειξη των συναλλαγών που γίνονται από τον κάτοχο της κάρτας με τη συμβεβλημένη επιχείρηση αποτελούν τα χρεωστικά δελτία ή αποδείξεις που φέρουν την υπογραφή του νομίμου κατόχου της κάρτας.

Ανάλογη δυνατότητα έχει και η νομιμοποιούμενη ένωση καταναλωτών κατά το άρθρ. 10 παρ. 9 Ν. 2251/1994, η οποία ασκώντας κατά της

τράπεζας-εκδότριας της κάρτας ως προμηθεύτριας κατά την έννοια του νόμου συλλογική αγωγή δικαιούται να προβάλει ότι η εφαρμοζόμενη από την τράπεζα τακτική αυτή έναντι απροσδιορίστου αριθμού καταναλωτών - κατόχων κάρτας, δηλαδή της χωρίς προηγούμενο έλεγχο και απόδειξη χρεώσεως των κατόχων κάρτας με χρηματικά ποσά αφορώντα συναλλαγές που

πραγματοποιήθηκαν εξ αποστάσεως με τον διαληφθέντα τρόπο συνιστά παροχή από υπαιτιότητα ελαττωματικών και συνεπώς παρανόμων υπηρεσιών γιατί προκαλούν διασάλευση της δικαιολογημένη προσδοκώμενης ασφάλειας των συναλλαγών και εκθέτουν σε κίνδυνο τα οικονομικά συμφέροντα των καταναλωτών, αφού με τον τρόπο αυτό δημιουργείται ο κίνδυνος χρεώσεως αυτών με χρηματικά ποσά που αφορούν συναλλαγές που δεν αποδεικνύεται ότι έγιναν και τις οποίες η εκδότρια της κάρτας τράπεζα αποδέχθηκε χωρίς να στηριχθεί προς τούτο σε ασφαλή αποδεικτικά στοιχεία, και έτσι ν'αξιώσει την παύση της τακτικής αυτής.-

Τέλος κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αρ. 19 Κ.Πολ.Δικ. ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης για έλλειψη νόμιμης βάσης της απόφασης ιδρύεται όταν από το αιτιολογικό της

αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν προκύπτουν σαφώς και επαρκώς τα πραγματικά εκείνα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για την εφαρμογή στην συγκεκριμένη περίπτωση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε, όπως όταν η απόφαση έχει ελλειπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με συνέπεια να μη μπορεί να ελεγχθεί αναιρετικά αν ορθώς ή όχι εφαρμόστηκε ο κανόνας του ουσιαστικού δικαίου. Στην προκείμενη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε ανελέγκτως με την προσβαλλόμενη απόφαση τα ακόλουθα: Η εταιρία Μ. ORDER SERVICES ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΕΠΕ (Μ.Ο.Σ) η οποία δραστηριοποιείται στο χώρο των πωλήσεων εξ αποστάσεως, θεωρώντας εσφαλμένα ότι η Μαρία Παληβογιάννη, όπως και άλλοι πελάτες της, συναίνεσε να γίνει συνδρομητής του διαφημιστικού της περιοδικού "ΕΝ ΟΙΚΩ", χρέωσε την πιστωτική της κάρτα που είχε στη διάθεσή της από προηγούμενες μεταξύ τους συναλλαγές με το χρηματικό ποσό των 1.800 δραχμών. Στη συνέχεια η αναιρεσείουσα Τράπεζα, που είχε εκδώσει την πιστωτική αυτή κάρτα (αριθμ. 455644101118029), χρέωσε με το αντίστοιχο ποσό την ως άνω πελάτιδά της, παρόλο που δεν υπήρξε η σχετική συναλλαγή που αφορούσε το ως άνω ποσό. Στην παράνομη αυτή χρέωση συνέργησε και η αναιρεσείουσα η οποία είχε συνάψει αφενός μεν με την ως άνω πωλήτρια εταιρία σύμβαση

προκειμένου εκείνη να δέχεται αντίστοιχες πιστωτικές κάρτες και για παραγγελίες αγαθών από απόσταση και με τηλεφωνική παραγγελία και αφετέρου με τους πελάτες της, μεταξύ των οποίων και η ανωτέρω Μ. Π., άλλη σύμβαση για την προμήθεια πιστωτικής κάρτας. Στους ουσιώδεις όρους της δεύτερης αυτής σύμβασης με τους πελάτες της αναιρεσείουσας είχε προβλεφθεί και οριζόταν ρητά ότι η χρέωση των αντίστοιχων λογαριασμών των πιστωτικών καρτών θα γίνεται με βάση τα απαραίτητα και αναγκαία παραστατικά τα οποία θα πιστοποιούν ότι έχει υπάρξει συναλλαγή μεταξύ των πελατών της και τρίτων επιχειρήσεων. Με τους 4ο και 6ο όρους της σύμβασης αυτής που αναφέρονται στη χορήγηση της πιστωτικής κάρτας με την ονομασία ..... VISA και ειδικότερα με τον τελευταίο από τους όρους αυτούς (6ο) ορίζεται ότι " ο κάτοχος παρέχει στην Τράπεζα την ανέκκλητη εντολή και εξουσιοδότηση να εξοφλεί αυτή για λογαριασμό του τα δελτία χρέωσης ή αποδείξεις ή λογαριασμούς που θα τις προσκομίζουν οι συναλλασσόμενες με τον κάτοχο επιχειρήσεις". Παρά τη σαφή όμως και κατηγορηματική διατύπωση των σχετικών όρων, ότι δηλαδή η απόδειξη της συναλλαγής θα γίνεται με χρεωστικά δελτία, η αναιρεσείουσα προέβη, όπως αναφέρθηκε, στη χρέωση με το πιο πάνω ποσό στην πιστωτική κάρτα της ως άνω πελάτιδάς του, χωρίς να ελέγξει, όπως όφειλε να πράξει με βάση τις συμβατικές της δεσμεύσεις και να αποστεί από τη χρέωση αφού στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν τα αναγκαία παραστατικά στοιχεία πραγματοποίησης της συναλλαγής. Το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα έσπευσε με το πρώτο παράπονο της ως άνω πελάτιδάς της να πιστώσει το λογαριασμό της με τη διαγραφή της γενόμενης με χρέωσης δεν αναιρεί την παρανομία. Η ύπαρξη συμβατικής ρύθμισης μεταξύ της αναιρεσείουσας και του κατόχου της πιστωτικής κάρτας όπως ενδεχόμενη από μέρος της αναιρεσείουσας αδικαιολόγητης χρέωσης της πιστωτικής κάρτας γίνεται με την πρόβλεψη σχετικού αντιλογισμού σε περίπτωση αμφισβήτησης από μέρος του πελάτη της σχετικής εγγραφής, δεν αποκλείει την από το άρθρο 8 παρ.1 και 4 ν. 2251/94 ευθύνη της αναιρεσείουσας, εφόσον υπάρχει υπαιτιότητα και αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των ενεργειών ή παραλείψεων και του αποτελέσματος. Η υπαιτιότητα δε της αναιρεσείουσας Τράπεζας στην προκειμένη περίπτωση θεμελιώνεται στο ότι η ως άνω πελάτιδάς της, κάτοχος της σχετικής πιστωτικής κάρτας, δεν είχε υπογράψει σχετικό παραστατικό έγγραφο πραγματοποίησης συναλλαγής, ούτε είχε προέλθει σε τηλεφωνική ή με επιστολή προσunenνόηση με την εταιρία Μ.Ο.Σ. για να χρεωθεί ο λογαριασμός της. Η ευθύνη της τελευταίας αυτής εταιρίας έναντι της πελάτιδάς της για την χρέωση με την ανύπαρκτη συναλλαγή δεν απαλλάσσει την αναιρεσείουσα έναντι της πελάτιδάς της, η οποία προκειμένου να προμηθευτεί την πιστωτική της κάρτα υπέγραψε σύμβαση με συγκεκριμένους όρους και είναι ενδεχόμενο να μην αποδεχόταν την πιστωτική κάρτα αν από αρχής της είχε γνωστοποιηθεί ότι θα της γινόταν χρέωση χωρίς παραστατικά στοιχεία πραγματοποίησης της συναλλαγής. Το γεγονός δε ότι είναι εγγυημένη η διόρθωση με άμεσο αντιλογισμό της λανθασμένης χρέωσης από την αναιρεσείουσα της πιστωτικής κάρτας δεν αποτελεί στοιχείο εφησυχασμού των πελατών της διότι η κατάσταση αυτή δημιουργεί πρόσθετη αναστάτωση στους καταναλωτές ότι ενδεχομένως οι πιστωτικές τους κάρτες να χρεωθούν με ποσά τα οποία οι ίδιοι δεν μπορούν να γνωρίζουν και έτσι

επιφορτίζονται με μια πρόσθετη ανησυχία μέχρι την έλευση του επόμενου λογαριασμού για να ελέγξουν πάντα με την αβεβαιότητα περί του αν οι λογαριασμοί τους χρεώθηκαν με ανύπαρκτα ποσά. Η σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, που επιβάλλουν τη λήψη μέτρων πρόνοιας και ασφάλειας των συμβαλλομένων, εκπλήρωση της υποχρέωσης της αναιρεσείουσας υλοποιείται στην προκειμένη περίπτωση με την απαγόρευση σ' αυτή να προβαίνει στη χρέωση πιστωτικών καρτών των πελατών της καταναλωτών αν δεν υπάρχει υπογραφή των τελευταίων στα σχετικά παραστατικά- χρεωστικά δελτία. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο, χαρακτηρίζοντας υπαίτια και παράνομη την ως άνω χρέωση από την αναιρεσείουσα της πιστωτικής κάρτας της Μ. Π. με το ποσό των 1.800 δρχ., δέχθηκε, κατά μερική επικύρωση της πρωτοβάθμιας απόφασης, την ένδικη συλλογική αγωγή της πρώτης αναιρεσίβλητης ένωσης καταναλωτών "Η ποιότητα Ζωής" και απαγόρευσε... Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθ. 8 παρ. 1 και 4 και 10 παρ. 9 εδ. β' Ν.

2251/1994, 200, 281 και 288 ΑΚ τις οποίες ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε, ενώ παράλληλα διέλαβε στην απόφασή του σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντίφαση αιτιολογίες στα ουσιώδη ζητήματα της συνδρομής υπαιτιότητας και παράνομης συμπεριφοράς της αναιρεσείουσας στην επίδικη χρέωση της πιστωτικής κάρτας κατά τρόπο ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αναιρετικά η ορθή εφαρμογή των κανόνων ουσιαστικού δικαίου. Ειδικότερα εφόσον αντικείμενο της δίκης στην οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν η κατά το άρθ. 10 παρ. 9 εδ. β' Ν. 2251/1994 συλλογική αγωγή της αναιρεσίβλητης ενώσεως καταναλωτών λόγω παροχής από την αναιρεσείουσα ελαττωματικών υπηρεσιών, ήτοι υπηρεσιών υπαιτιώς και παρανόμως παρασχεθεισών δεν ήταν κατά νόμο αναγκαίο

η απόφαση ν' ασχοληθεί με τη ζημία συγκεκριμένου καταναλωτή. Παράλληλα η απόφαση διέλαβε επαρκείς αιτιολογίες για το χαρακτηρισμό της υπηρεσίας ως ελαττωματικής, ήτοι από υπαιτιότητα της αναιρεσείουσας παροχή παρανόμων υπηρεσιών. Τούτο γιατί η ενέργεια της αναιρεσείουσας να προβεί σε χρέωση της πιστωτικής κάρτας πελάτη της με χρηματικό ποσό που αφορά συναλλαγή με συμβεβλημένη επιχείρηση χωρίς προς τούτο να υφίσταται ασφαλές αποδεικτικό στοιχείο, ήτοι χρεωστικό δελτίο φέρον την υπογραφή του κατόχου της κάρτας ή εν πάση περιπτώσει ν' αποδεικνύεται η πραγματοποίηση της συναλλαγής αυτής αποτελεί πράξη της αναιρεσείουσας που προκαλεί διασάλευση της που δεν στηρίζονται σε χρεωστικά στοιχεία φέροντα την υπογραφή του κατόχου της κάρτας αποτελεί επαρκές γεγονός για τη διατάραξη της δικαιολογημένης πίστεως και της εμπιστοσύνης του καταναλωτικού κοινού αναφορικά με την ασφάλεια των συναλλαγών.

Με την υπό στοιχείο 1.4 λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως και υπό την επίκληση του άρθ. 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι διέλαβε ανεπαρκείς αιτιολογίες καθόσον δεν εξειδικεύει σε τι συνίσταται η διαφορά του βαθμού της ανασφάλειας που γίνεται αποδεκτός και δεν παραβιάζει την ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια των συναλλαγών και του πρόσθετου βαθμού αναστάτωσης. Ο άνω λόγος είναι αβάσιμος και απορριπτέος γιατί σύμφωνα με τις αιτιολογίες της προσβαλλόμενης αποφάσεως με την ενέργεια της χρέωσης των καρτών εκ μέρους της αναιρεσείουσας επήλθε διασάλευση της δικαιολογημένα προσδοκώμενης ασφάλειας των συναλλαγών που θεωρείται στοιχείο ικανό για τη θεμελίωση της απαιτούμενης υπαίτιας και παράνομης παροχής ελαττωματικών υπηρεσιών από την αναιρεσείουσα και δεν απαιτείται κατά νόμο αιτιολόγηση της διαφοράς μεταξύ της άνω ανασφάλειας και της πρόσθετης ανησυχίας και αναστατώσεως που προκύπτει εκ του ότι είναι εγγυημένη από την αναιρεσείουσα τράπεζα η διόρθωση τυχόν λαθών με αντιλογισμό.

Περαιτέρω η νομιμοποιούμενη ένωση καταναλωτών ασκώντας την κατά το άρθ.

10 παρ. 9 Ν. 2251/1994 συλλογική αγωγή δικαιούται, προσθέτως, ν' αξιώσει, σύμφωνα με το εδ. β' της παρ. 9 του Ν. 2251/1994 και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Για τον καθορισμό της το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ιδίως την ένταση της προσβολής της έννομης τάξεως που συνιστά η παράνομη συμπεριφορά, το μέγεθος της εναγόμενης επιχείρησης του προμηθευτή και ιδίως τον ετήσιο κύκλο εργασιών της, καθώς και τις ανάγκες της γενικής και ειδικής πρόληψης. Παρά το χαρακτηρισμό της ως χρηματικής ικανοποίησης πρόκειται πράγματι για αστική κύρωση. Τούτο προκύπτει από πλείστες όσες διατάξεις του νόμου και ιδίως από τα κριτήρια που χρησιμοποιεί ο νόμος για τον καθορισμό του ύψους της, από τη ρύθμιση ότι η χρηματική αυτή ικανοποίηση απαγγέλεται μόνο μία φορά ως και τον προορισμό των εισπραττόμενων χρηματικών ποσών για κοινωφελούς σχετικώς με την προστασία του καταναλωτή. Εν προκειμένω όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το Εφετείο για την επιδίκαση στην αναιρεσίβλητη χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης καθώς και τον προσδιορισμό του ύψους αυτής έλαβε υπόψη την ένταση της προσβολής της έννομης τάξεως που συνιστούσε η συμπεριφορά της αναιρεσείουσας, το μέγεθος αυτής καθώς και τις ανάγκες της γενικής και ειδικής πρόληψης, περιστατικά τα οποία επαρκώς προσδιόρισε. Συνεπώς ο υπό στοιχείο 1.5 λόγος αναιρέσεως εκ του άρθ. 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ με τους οποίους προσάπτεται η πλημμέλεια της παραβιάσεως του άρθ. 10 παρ. 1 εδ. β' του Ν. 2251/1994 και της ελλείψεως αιτιολογιών ως προς τα άνω κριτήρια είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Περαιτέρω από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και ερεύνησε τον τέταρτο λόγο της εφέσεως της αναιρεσείουσας, τον οποίο και απέρριψε ως αβάσιμο. Επομένως είναι αβάσιμος ο υπό στοιχείο 2.1 λόγος αναιρέσεως εκ του άρθ. 559 αριθ.8 ΚΠολΔ με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα.

Κατά την έννοια του άρθ. 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως για παραμόρφωση του περιεχομένου εγγράφου ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σε έγγραφο, στο οποίο αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο στήριξε την κρίση του, περιεχόμενο τελείως διαφορετικό εκείνου που υπάρχει στην πραγματικότητα, με αποτέλεσμα να καταλήξει σε αποδεικτικό πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Τούτο όμως δεν συμβαίνει στην περίπτωση κατά την οποία από την αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου το δικαστήριο της ουσίας οδηγήθηκε σε συμπέρασμα διαφορετικό από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναιρεσείων, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση που ανάγεται στην εκτίμηση πραγμάτων, η οποία όπως κατά το άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δικ., είναι αναιρετικά ανέλεγκτη. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Εφετείο, εκτιμώντας το εκτιθέμενο αληθινό περιεχόμενο των αναφερόμενων 4ου και 6ου

όρων της σύμβασης της αναιρεσεύουσας για τη χορήγηση πιστωτικών καρτών (..... VISA), κατέληξε στο αποδεικτικό πόρισμα ότι με βάση αυτούς η χρέωση από την αναιρεσεύουσα των πιστωτικών καρτών πρέπει να γίνεται με χρεωστικά δελτία τα οποία να είναι υπογεγραμμένα από τους πελάτες της. Επομένως ο υπό στοιχείο 2.2. από το άρθρο 559 αρ. 20 Κ.Πολ.Δ. λόγος αναίρεσης με τον οποίο προσάπτεται η αιτίαση της παραμόρφωσης του περιεχομένου των ως άνω όρων από το Εφετείο είναι απαράδεκτος.

Με τον υπό στοιχείο (2.3) λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως και υπό την επίκληση του άρθ. 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση, για αντιφατικές αιτιολογίες για το λόγο ότι ενώ αυτή δέχεται ότι μόνο με βάση υπογεγραμμένα από κατόχους των καρτών παραστατικά επιτρέπεται η από μέρους της αναιρεσεύουσας τράπεζας χρέωσή τους, συγχρόνως όμως δέχεται ότι επιτρέπεται η από μέρους της αναιρεσεύουσας χρέωση και στην περίπτωση τηλεφωνικής προσυνηνόησης του κατόχου της κάρτας με τη συμβεβλημένη επιχείρηση Μ.Ο.Σ. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος γιατί αντικείμενο της επίδικης συλλογικής αγωγής καθόσον αφορά την αναιρεσεύουσα τράπεζα δεν αφορά το συμβατικό δικαίωμα της τελευταίας να προβαίνει σε χρέωση πιστωτικών καρτών για συναλλαγές των πελατών της από το τηλέφωνο ή το διαδίκτυο δοθέντος ότι σχετικός όρος υπάρχει μόνο στη σύμβαση της Εμπορικής Τράπεζας και της Μ.Ο.Σ όχι όμως και στη σύμβαση μεταξύ της

αναιρεσεύουσας και των πελατών της - κατόχων καρτών.

Με τον υπό στοιχείο (3.1) λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως και υπό την επίκληση του άρθ. 559 αριθ.19 του ΚΠολΔ προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση για ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες και συγκεκριμένα γιατί : α) δεν προσδιορίζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση σε τι συνίσταται η διαφορά ανάμεσα στην αυθαίρετη χρέωση η οποία παραβιάζει την ασφάλεια των συναλλαγών και στη χρέωση από λάθος η οποία δεν την παραβιάζει και β) δεν προσδιορίζεται στην απόφαση ο τρόπος με τον οποίο η αναιρεσεύουσα συνήργησε στην παράνομη χρέωση των πελατών της. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος αφενός μεν γιατί δεν είναι κατά νόμο αναγκαίο να εκτίθεται στην απόφαση η προσβαλλόμενη διαφορά αφού είναι φανερό από την απόφαση ότι αυτή δέχεται ότι δεν πρόκειται για λάθος χρέωση αλλά για συνειδητή χρέωση για συναλλαγή μη καλυπτόμενη από ενυπόγραφο χρεωστικό δελτίο του κατόχου κάρτας. Ως προς το δεύτερο σκέλος του άνω λόγου η απόφαση σαφώς περιγράφει (φύλλο 6 α' σελίδα) τον τρόπο της υπαίτιας και παράνομης αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς της αναιρεσεύουσας τράπεζας.

Με τους υπό στοιχείο (3.2) και (3.3) λόγους της αιτήσεως αναιρέσεως και υπό την επίκληση του άρθ. 559 αριθ.19 ΚΠολΔ προσάπτεται στην απόφαση η αιτίαση αντιφατικών αιτιολογιών γιατί αυτή : α) ενώ εμμέσως δέχεται ότι η χρέωση των καρτών πελατών από την αναιρεσεύουσα έγινε μετά από εντολή της Μ.Ο.Σ δηλαδή όχι αυθαίρετα, αλλά για συγκεκριμένη αιτία, συγχρόνως όμως δέχεται ότι η χρέωση ήταν παράνομη γιατί ήταν αυθαίρετη και β) ενώ η απόφαση δέχεται ότι η αναιρεσεύουσα συνήργησε στην παράνομη χρέωση από μέρους της Μ.Ο.Σ με την οποία είχε συμβληθεί προκειμένου η τελευταία να δέχεται αντίστοιχες πιστωτικές κάρτες πελατών και για παραγγελίες αγαθών από απόσταση και τηλεφωνική παραγγελία, συγχρόνως όμως δέχεται ότι δεν είχε συνάψει σύμβαση συνεργασίας ή άλλη σύμβαση με την συμβεβλημένη εταιρία Μ.Ο.Σ. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος γιατί από την προσβαλλόμενη απόφαση σαφώς χαρακτηρίζει ως παράνομη και αυθαίρετη η χρέωση των πιστωτικών καρτών των πελατών της αναιρεσεύουσας για το λόγο ότι δεν στηρίζεται σε χρεωστικά παραστατικά υπογεγραμμένα από τους κατόχους καρτών, ενώ στη συνέχεια δέχθηκε η απόφαση χωρίς ανεπάρκεια ή απόφαση αιτιολογιών ότι η αναιρεσεύουσα είχε συνάψει σύμβαση συνεργασίας με την εταιρία Μ.Ο.Σ (συμβεβλημένη εταιρία) προκειμένου η δεύτερη να δέχονται παραγγελίες αγαθών από τους κατόχους καρτών της πρώτης αναιρεσεύουσας και ότι η διεκπεραίωση της σχετικής συναλλαγής γινόταν από την Εμπορική Τράπεζα που ενεργούσε κατά τη συμφωνία αυτής, της αναιρεσεύουσας και της Μ.Ο.Σ ως ενδιάμεση τράπεζα ενεργώντας κατά τις παραδοχές της αποφάσεως σύμφωνα με την τραπεζική ορολογία ως interchange tee.

Με τον υπό στοιχείο (4) λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως προσάπτεται στην απόφαση κατ' ορθή εκτίμηση η εκ του άρθ. 559 αριθ.9 ΚΠολΔ πλημμέλεια συνιστάμενη στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιδίκασε περισσότερα από όσα ζητήθηκαν με την αγωγή. Ειδικότερα ενώ με την αγωγή της

αναιρεσίβλητης ενώσεως καταναλωτών ζητήθηκε να απαγορευθεί στην αναιρεσείουσα τράπεζα να προβαίνει σε χρέωση των λογαριασμών των πιστωτικών καρτών των πελατών της με χρηματικά ποσά για ανύπαρκτες συναλλαγές, εντούτοις το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την απόφασή του, η οποία επικυρώθηκε από το εφετείο με απόρριψη ως προς το σκέλος αυτό της εφέσεως της αναιρεσείουσας, απαγόρευε στην ήδη αναιρεσείουσα να προβαίνει σε χρέωση των πιστωτικών καρτών των καταναλωτών άνευ της υπογραφής των τελευταίων στα σχετικά παραπάνω - χρεωστικά δελτία. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος γιατί όπως προκύπτει από το συσχετισμό του άνω αιτήματος της αγωγής και του λοιπού περιεχομένου της στο οποίο ανύπαρκτη συναλλαγή θεωρείται η συναλλαγή η μη ανταποκρινόμενη σε χρεωστικό δελτίο υπογεγραμμένο από τον κάτοχο της κάρτας καταναλωτή με το άνω διατακτικό της επικυρωθείσης πρωτόδικης αποφάσεως δεν πρόκειται για επιδίκαση μη αιτηθέντος και επιδίκαση περισσότερο από όσα ζητήθηκαν με την αγωγή αλλά πρόκειται περί του αυτού αιτήματος με διαφορετική διατύπωση. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της η αίτηση αναιρέσεως.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

- Απορρίπτει την από 23-7-1999 αίτηση της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία "... N.A. (... N.A.") για αναίρεση της υπ' αριθ. 2319/1999 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Και

- Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη της μεν πρώτης αναιρεσίβλητης, την οποία ορίζει στο ποσό των δραχμών διακοσίων ογδόντα χιλιάδων (280.000), της δε δεύτερης αναιρεσίβλητης στο ποσό των διακοσίων χιλιάδων δραχμών (200.000).-

